

Hồi 51

Ân Tình Đoạn Tuyệt

Văn Tử Lăng vừa nom thấy Tiết Hoa Diễm định vô tới, chàng chuẩn bị kháng cự, nhưng... U Minh Giáo Chủ nhanh hơn, tung mình nhảy vọt đến cản ngăn:

- Thượng tòa hãy ngưng tay!

Thình lình bị xúc động mạnh, Tiết Hoa Diễm bất giác không cầm được giọt lệ, bà nức nở khóc òa lên:

- Bốn tòa khổ công nuôi dưỡng người mấy chục năm trời, ra tay giúp đỡ tận tình mới lập nên được một cơ nghiệp vĩ đại này. Đang lúc thế lực của U Minh Giáo đang hùng bá thiên hạ, bỗng nhiên lại đang tâm cùng tên nhãi con toa rập kế hãm hại ta! Trời! Thật là một việc làm vô lương tâm! Đã phạm trọng tội nghịch luân, lại còn mang tiếng bất nghĩa!

U Minh Giáo Chủ dường như cảm động vì tình mẫu tử thiêng liêng. Chiều theo lý và luận thì Thái Thượng Giáo Chủ không vì một lý do gì đi truất phế con ruột, để tìm một kẻ khác dòng giống để thay thế, nhưng... bằng chứng hiển nhiên đã bày ra trước mắt, bảo bà ta không tin sao được?

Bà đau khổ chỉ Tử Lăng và cười gằn:

- Thế ra quyền thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục, trên thế gian này chỉ có một, còn kẻ nào đã truyền thụ mớ võ công trong ấy cho nhãi con này? Văn Tử Lăng! Người hãy thi triển võ công tuyệt kỹ của người cho mọi người xem thử!

Văn Tử Lăng giả bộ sợ hãi thối lui một bước:

- Tại hạ... thực ra chẳng am hiểu gì về Mai Châu Bửu Lục cả!

U Minh Giáo Chủ điền tiết quát to:

- Hừ! Được! Ta sẽ có phương pháp buộc nhà ngươi phải thi triển mới được!

Nói xong bà ta vung chưởng quét mạnh vào người Tử Lăng.

Rất mực khôn lanh, vừa thấy U Minh Giáo Chủ đưa tay lên, Tử Lăng liền nhanh nhẹn tung mình nhảy trước né tránh, chưởng phong đánh hụt vào một thạch trụ khổng lồ gần đấy...

"Rầm..."

Thạch trụ gãy làm đôi đổ nhào xuống đất.

U Minh Giáo Chủ gầm to:

- Phen này ngươi khéo giữ mình nhé!

Với một thế võ cực nhanh, bà đưa tay điểm thẳng vào người Tử Lăng. Một luồng khói đen cuộn cuộn với một kinh lực dũng mãnh dị thường, vừa thoát khỏi tay bà ta đã phóng thẳng vào ngực Tử Lăng.

Không thể né tránh kịp, Tử Lăng chỉ còn đủ thời giờ tung ra ngón Đàn Chỉ Thần Thông chống đỡ.

"Bùng..."

Ngón chỉ phong của U Minh Giáo Chủ mặc dù lợi hại phi thường, nhưng gặp phải luồng kinh lực của Tử Lăng lập tức hóa giải tiêu tan mất...

U Minh Giáo Chủ quay lại nhìn bà Tiết Hoa Diễm gần từng tiếng:

- Hừ! U Minh Chỉ của bốn tòa chỉ có Đàn Chỉ Thần Thông trong quyển thượng Mai Châu Bửu Lục là chống đỡ nổi. Thượng tòa chắc đã nhìn thấy rõ chứ?

Liếc nhìn thái độ của Tiết Hoa Diễm đang diễm tiết nhẩy dựng lên, Tử Lăng bèn cất giọng sang sảng:

- Thái Thượng Giáo Chủ! Nông nổi này không còn giấu giếm gì được nữa. Lúc trước tại hạ đã từ chối việc tiếm đoạt ngôi Giáo Chủ, hiện nay tình thế đổi thay, điều cần yếu là Thái Thượng Giáo Chủ hãy cùng tôi diệt U Minh Giáo Chủ trước đã rồi chúng mình cùng nhau chia sẻ mỗi giang sơn này!

Tiết Hoa Diễm lông lộn lên như con hổ đói:

- Hãy bắt cho được oắt con, rồi ta sẽ tìm cách tra khảo cho ra manh mối. Hừ! Kẻ nào đã chủ mưu vụ phao phản tảo tợn và lang độc này để hãm hại bà!

Bà nói xong vừa định nhẩy đến chộp Tử Lăng...

Nhưng... U Minh Giáo Chủ nhanh hơn, nhẩy vút ra đưa tay ngăn cản...

Con giận nổi lên cực độ, đưa tay giật chiếc khăn che mặt ra, Tiết Hoa Diễm the thé kêu lên:

- Bất luận là việc chi trọng hệ đi nữa, con vẫn là con gái của ta, chẳng lẽ một bà mẹ đã thành thật nói lên cả tắc lòng mà con vẫn làm ngơ, chẳng chịu truy cứu sự việc này cho rõ trắng đen hay sao?

Gương mặt già nua nhăn nheo, với mái tóc bạc như sương của bà ta, vụt hiện lên một nét đau thương và thống khổ!

U Minh Giáo Chủ cũng nổi giận quát to:

- Cũng vì bà là mẫu thân của tôi, nên sự thống hận càng gia tăng mãnh liệt hơn! Hồ dù dữ nhưng không ăn thịt con! Còn bà là giống người thông minh hơn vạn vật, lại có một thủ đoạn đề tiện hơn loài cầm thú, nỡ đi âm mưu hãm hại con ruột của bà! Hừ! Phải chăng bà đã truyền thụ cho Tử Lăng môn Đản Chỉ Thần Thông để chống lại U Minh chỉ của tôi đấy hử?

Toàn thể thuộc hạ đều xao động dữ dội, có kẻ đã gia nhập U Minh Giáo hằng chục năm trời nhưng chưa biết mặt U Minh Giáo Chủ! Nhờ có sự cãi vã của hai mẹ con, mà đêm nay toàn thể đều biết được dung nhan tuyệt mỹ của bà!

Thì ra U Minh Giáo Chủ là một trung niên mỹ phụ... mặc dù đã đứng tuổi nhưng bà vẫn còn một vẻ đẹp sắc sảo mỹ miều. Dựa theo thực trạng mà suy đoán, thì lúc xuân thời với sắc đẹp khuynh thành ấy, biết bao trang phong lưu mã thượng phải rung động và quỳ lạy dưới chân bà...

Giây lâu Thái Thượng Giáo Chủ buồn bã thở dài:

- Quả thật Đản Chỉ Thần Thông là môn tuyệt học trong quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục, nhưng sự thực ta không bao giờ truyền dạy cho thằng nhãi con ấy bao giờ!

U Minh Giáo Chủ vẫn với vẻ mặt lạnh như băng:

- Bây giờ, bốn tòa không còn muốn đề cập đến việc ấy nữa, mà muốn nhắc nhở một việc là ở vào thân phận và địa vị của Thượng tòa, một lời đã hứa, tất nhiên phải thi hành!

Gương mặt tràn đầy lệ, Tiết Hoa Diễm khẽ lẩm bẩm:

- Người có ý định cho ta phải tự vẫn đấy ư?

Không một chút cảm tình U Minh Giáo Chủ quay mặt sang chỗ khác:

- Theo quy lệ của bốn giáo, phạm vào tội phản nghịch mà có chứng cứ hắc hoi, tội ấy không thể thứ được!

Tiết Hoa Diễm đột nhiên thay đổi thái độ, bà ngưng hẳn khóc. Với vẻ mặt cực kỳ thống khổ, bà ngược mặt lên trời than dài:

- Được! Người đời trăm tuổi, không ai thoát khỏi một thác, ta rất tiếc rằng xưa kia vì quá tâng tiu người mà hiềm ghét Thanh Quân. Ta đã hại nó, nên ngày hôm nay mới gặp phải cảnh ngộ này!

Nói xong, bà đưa hữu chưởng lên, định nhắm vào điểm Thiên Linh đập xuống tự vẫn.

- Hãy dừng tay!

Tiếng hét của lão Nam Cung Minh vang rền cả tòa Đại Sảnh Đường.

- Ô! Bà đã nổi tiếng là thông minh khôn khéo những mấy chục năm, thế mà chỉ đại có một giờ! Bà có điên thực hay không chứ? Nếu muốn chết, cũng phải chết cho đúng cách, chứ có lẽ nào lại đi tự sát một cách điên rồ, chẳng là đại đột lăm ru?

Tiết Hoa Diễm như người mất hồn chờ người ra, mặc nhiên nín lặng...

Lão Nam Cung Minh cười gần tiếp:

- Chuyện rõ ràng như ban ngày, mà bà còn tối tăm không hiểu gì ráo... Đứa con gái hiếu thảo của bà đã cùng Văn Tử Lăng toa rập, âm mưu để hãm hại bà. Nếu bà tự vẫn mà thác, chẳng là rơi đúng vào kế hoạch của bọn chúng và chẳng là đại khờ lăm ru?

Tiết Hoa Diễm như chợt tỉnh ngộ:

- Hừ, lòng dạ bọn này quả thật ác độc chẳng khác sài lang...!

Nam Cung Minh tiếp lời:

- Bọn chúng đã đối xử với bà không chút nương tình, bà hiện giờ còn nghĩ suy gì nữa...? Nếu có thác cũng phải cho chúng biết tay... U Minh Giáo có tất cả những ba mươi sáu Phân Đàn, rất có thể còn nhiều kẻ đối với bà vẫn giữ một dạ trung thành. Hãy còn Lũng Tây Phân Đàn trong dãy Hắc Lang Sơn, nơi ấy tối thiểu cũng có thể là một căn cứ địa cho bà, để trùng tu cơ nghiệp...

Thần sắc của Tiết Hoa Diễm vụt tươi hẳn lên:

- Như thế thì ông đã đồng ý với tôi, cùng chung hoạn nạn, sống thác có nhau để chống trả với lũ bất hiếu bất nghĩa này chứ?

Nam Cung Minh bật cười to:

- Thực ra trước kia lão phu chẳng có ý định ấy, nhưng hôm nay, mục kiến được sự bội phản của đứa con thân yêu của bà, trong khi đứa con ấy nỡ đang tâm giết mẹ, lòng trắc ẩn

của lão phu đột nhiên nổi dậy mãnh liệt...! Tiết Hoa Diễm...! Chúng mình kết hợp lại chống trả bọn chúng đến cùng...

U Minh Giáo Chủ vội hét to:

- Đồ lão...! Ngươi lại dám xen vào việc của ta hử...?

Nam Cung Minh cười to:

- Lão phu không muốn cùng bọn bất hiếu bất nghĩa đàm luận thêm một câu nào nữa, này... hãy xem đây...!

Vừa nói, lão đưa tay đẩy mạnh một chưởng...

Chưởng lực của lão già hắc khí cuộn cuộn, hiển nhiên là một loại Thi Độc Chưởng cực kỳ lợi hại...

U Minh Giáo Chủ cười lên khanh khách:

- Nam Cung Minh...! Thi Độc tuy lợi hại thật, nhưng nó chẳng làm gì được ta đâu!

Vừa nói, bà liền lắc đôi vai tung mình xông thẳng vào đám khói đen.

Lão Nam Cung Minh bỗng nhiên cảm thấy một kinh lực khủng khiếp đổ ập ngược lại, thân mình lão thành linh bị bắn ngược lại mấy bước.

Quả nhiên Thi Độc đối với bà ta chẳng có tác dụng gì cả.

Thấy tình thế đã xoay chiều, Tiết Hoa Diễm vụt hô to:

- Hiện nay Giáo Chủ lâm tội phạm thượng, đã bất trung lại bất hiếu. Thượng tòa phải diệt trừ để tránh hậu hoạn, kẻ thuộc hạ nào trung thành với Thượng tòa, hãy lập tức theo ta, sau này thành công, sẽ được trọng thưởng!

Một toán sáu người vội vã chạy bay sang đứng sau lưng Thái Thượng Giáo Chủ.

Nhưng... đại đa số lại chạy về phía U Minh Giáo Chủ.

Tiết Hoa Diễm đưa mắt nhìn quanh đoạn hướng về phía lão Nam Cung Minh:

- Nam Cung Minh...! Tổng Đàn không phải là đất dụng võ của chúng mình, hãy mau theo tôi rút lui...!

Nam Cung Minh gật đầu, đoạn nhằm toán người cản ngăn quét mạnh song chưởng...!

Thừa biết sự lợi hại của Thi Độc Chưởng, toán thủ hạ vội vã tránh lui...

U Minh Giáo Chủ cất giọng the thé truyền lệnh:

- Bốn vị Thị Giả, tám vị Hộ Pháp... hãy đóng chặt tất cả nẻo ra, một số giữ chặt các cửa, toán còn lại mau sắp thành U Minh Trận, hãy giết cho sạch, không được để chạy thoát một móng nào...

Một tiếng dạ ran như sấm, tòa sảnh đường vụt trở thành một chiến trường sôi sục.

Văn Tử Lăng vội vã cùng Giang Thu Lăng chen lẫn vào toán thuộc hạ, vì sắc phục giống nhau, nên không biết được kẻ thật và người giả...

Cuộc hỗn chiến bắt đầu nổi lên, tiếng hò hét, âm thanh của chuông phong chạm vào nhau, Hiệp Lê Mật Cung náo động thành một đấu trường hỗn độn.

Tử Lăng chợt nhớ lại lời nói của Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, trong mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử, còn có một người, mà võ công cao hơn yêu phụ tức là chỉ U Minh Giáo Chủ một bậc, thế người ấy là ai...?

Hiển nhiên không phải là bà Tiết Hoa Diễm rồi!

Cuộc gia chiến càng lúc càng ác liệt hơn, thân người nằm chết như rạ... đây đó đầy đầy những vũng nước đen ngòm do Thi Độc của lão già họ Nam Cung và Tiết Hoa Diễm gây nên...

Thừa biết sức mình yếu kém, nên hai người đã nhanh nhẹn thoát khỏi vòng vây, chạy biến vào một đường hầm. U Minh Giáo Chủ gầm lên như con hổ đói, bắn mình lao vút đuổi theo...

Sau một phút suy nghĩ, Tử Lăng liền nắm tay Thủ Lăng, theo một đường hầm đi sâu vào hậu cung...

Giang Thu Lăng rất đổi ngạc nhiên dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi:

- Lăng huynh! Tại sao anh không chọn ngã trở lộn quày ra, ngược lại đi sâu vào hậu cung là có ý gì...?

Tử Lăng nhanh nhẩu đáp:

- Chúng mình muốn vào đến đây không phải là việc dễ, chi bằng thừa cơ hội này đi sâu vào, thám dò luôn thể?

Theo đường hầm đi được vài trượng, một toán bốn người từ xa vội vã chạy đến... Tử Lăng lạnh trí gọi to:

- Tổng Đàn có biến...! Giáo Chủ truyền lệnh mau tập trung nơi đây...!

Bốn vị gật đầu, rồi nhanh nhẹn vượt qua.

Theo đường hầm tiếp tục đi thêm độ bốn trượng, cả hai đặt chân đến một địa động khá rộng... Một tòa đại sảnh vụt hiện ra trước mắt...

So với Hiệp Lê Mật Cung, tòa kiến trúc này có phần nhỏ hẹp hơn nhiều. Nơi cổng chính, một tấm biển trên đề ba chữ son son phết vàng chói lọi:

Trung Liệt Điện.

Tử Lăng vụt nhớ sự tại lúc ở Lũng Tây Phân Đàn, khi đem hai tù nữ ra hành quyết để chữa bệnh cho Tiết Hoa Diễm, Cửu Đầu Diểu Lữ Cung có hứa để đền bù cho sự hy sinh của hai nàng, sau khi chết sẽ được mang vào Trung Liệt Điện thờ phụng đời đời.

Hai người vừa bước lần đến gần cửa điện, đột nhiên có tiếng quát to:

- Hãy dừng bước! Hai vị thuộc về Đường Chủ nào? Đến đây có việc gì?

Tử Lăng nhanh trí đáp to:

- Tổng Đàn Tổng Quản Đường, được lệnh của Giáo Chủ cho vời tất cả về Tổng Đàn dạy việc!

Một tiếng dạ ran, tất cả mười sáu người nhắm vào địa đạo hướng về Tổng Đàn, phóng mình chạy nhanh như gió.

Tử Lăng thầm cảm ơn kẻ đã bày vẽ ra sắc phục cho bọn U Minh Giáo, nhờ có thêm tấm vải che mặt, bằng không hai người chẳng có cách nào che giấu được bộ mặt thật để trà trộn vào tận sào huyệt của chúng được.

Toán người đã mất hút sau đường hầm, Tử Lăng đưa tay áo lên lau mồ hôi đổ xuống ướt cả trán, chàng kéo tay Giang Thu Lăng bước thẳng vào điện.

- o O o -